

Vandaag lezen we als evangelie, als goede boodschap, het verhaal van de opwekking van het dochtertje van Jairus. Ik vind dat een aangrijpend verhaal, maar er over preken vind ik niet zo gemakkelijk. Dodenopwekkingen van Jezus kunnen wij - moderne mensen - moeilijk plaatsen. De genezing van de vrouw, die al twaalf jaren aan bloedvloeiingen leed, gaat voor velen nog wel. "Wonderen zijn de wereld nog niet uit", zeggen we dan. Wat een Jomanda – velen van u herinneren zich deze genezeres van rond de laatste eeuwwisseling vast nog wel – of welke genezer of wonderdoener vandaag de dag blijkbaar kan, dat kon Jezus vast ook wel. Maar de opwekking van dat meisje uit haar doodslaap, dat op de genezing van die vrouw volgt, daar hebben velen het moeilijker mee. Dat kunnen ze moeilijk plaatsen. "Dood is dood", zeggen ze. Alles wat leeft, moet sterven en wat eenmaal gestorven is, komt niet meer tot leven.

Als pastoor heb ik in de afgelopen bijna vijfendertig jaar vaak een uitvaartdienst gevolgd door een begrafenis of een crematie geleid. Aanwezig waren daarbij christenen en niet-christenen, gelovigen, ongelovigen en agnosten. En als de kist daalde gooide ik daar dan drie handenvol aarde op of strooide er driemaal as op: "Heer onze God, Gij laat niet varen wat uw handen gemaakt hebben. Aan U die het geschapen hebt vertrouwen wij dit lichaam toe as tot as, stof tot stof." Voor velen een indrukwekkend gebaar, indrukwekkende woorden. Maar ik weet dat een aantal van hen de woorden die hier op volgden "in de vaste en zekere hoop op de verrijzenis in Jezus Christus, onze Heer", misschien wel poëtisch, zelfs voor anderen wel troostend hebben gevonden, maar dat zij er niets mee konden. Dood is dood. Met de dood is het uit. Dat is onze algemene menselijke ervaring.

En dan lezen wij vanmorgen over Jezus die het dode dochtertje van het hoofd van de synagoge bij de hand pakte en weer in dit aardse leven terugbracht. Wat moeten wij - met de dood in ons midden - daar mee? Het is nu juist tegen die algemene menselijke ervaring, tegen die denkrichting, dat dood dood is, dat het evangelie met klem reageert en er een diametraal tegenovergestelde mening tegenover stelt. Het evangelie van Jezus, zijn goede boodschap, is een boodschap van leven. Het evangelie getuigt dat de mensen niet voor de dood, maar voor het leven zijn geschapen; dat voor hen die geloven in de dood dit leven wordt verwisseld, niet uitgedoofd en dat voor hen een eeuwig leven is voorbereid. De apostel Paulus schrijft in één van zijn brieven, dat dit vergankelijke onvergankelijkheid, dit sterfelijke onsterfelijkheid moet aandoen. In het laatste bijbelboek, dat van de Openbaring van Johannes, wordt gesproken over een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waar de dood uitgebannen zal zijn. Het nieuwtestamentische getuigenis is, dat wij mensen in deze nieuwe en ongehoorde werkelijkheid van nieuw en eeuwig leven door het geloof in Jezus Christus kunnen binnengaan. Het is Jezus Christus die de macht heeft om onvergankelijk leven te schenken aan alle mensen.

De dodenopwekkingen in de evangeliën: - het dochtertje van Jairus, de jonge man uit Naïn, Lazarus, de broer van Martha en Maria, - deze verhalen dienen om ons in het geloof te sterken en te bevestigen, dat het Jezus is die aan ons allen over de grenzen van de dood van dit aardse leven heen, dat nieuwe en eeuwige leven wil schenken.

Het verhaal in het evangelie van Marcus, zoals wij dat zoëven hoorden, is bepaald geen sensatiebericht, waarin alle spannende details uitvoering worden beschreven. Jezus zoekt zelfs niet eens

de publiciteit. Hij verwijderd de fluitspelers en de rouwklagers, het hele gezelschap dat zich in het huis van het hoofd van de synagoge had verzameld. Jezus nam alleen de ouders en zijn drie meest intieme leerlingen – Petrus, Jakobus en Johannes – mee in de sterfkamer en Hij verbiedt hen zelfs te spreken over het ongehoorde wat daar gebeurde: een mens die tot leven wordt gewekt.

Het ongehoorde wat daar gebeurt is, de diepe werkelijkheid daarvan kunnen wij ook alleen maar begrijpen vanuit het sterven en verrijzen van de Heer Jezus zelf. Dit verhaal wil bij ons niet de gedachte wekken, dat Jezus doden opwekt om ze nog een paar jaartjes te laten leven om dan later weer opnieuw te sterven. Deze dodenopwekking is een teken, een teken dat Jezus de macht heeft om elke mens een nieuw en onsterfelijk leven te geven. Zo heeft dit evangelieverhaal een dubbel doel. Het wil ons duidelijk maken dat Jezus geen menselijk lijden kan zien zonder te helpen. Het is een teken van Gods goedheid en mensenliefde; Christus is immers om onzentwil in deze wereld verschenen en mens geworden, Het evangelieverhaal wil ons ook duidelijk maken dat in Jezus een nieuwe schepping begonnen is, - door zijn dood heeft Hij de dood vernietigt en door zijn verrijzen heeft Hij ons leven herstelt.

De vader van het meisje uit ons evangeliegedeelte heette Jäirus. Die naam betekent “De Heer – God – verlicht”. Zoals de evangelisten hem beschrijven, is hij een type, een beeld van de christelijke geloofshouding. Gezien zijn functie was hij een rijk man, een overste van de synagoge betaalde een groot gedeelte van het onderhoud van de synagoge uit eigen zak. Hij zal tot de Farizeeën behoord hebben. In die orthodoxe groep binnen het toenmalige Jodendom waren velen Jezus bepaald niet welgehind. Het zal voor Jäirus dan ook niet zo gemakkelijk geweest zijn om naar Jezus te gaan. Hij heeft waarschijnlijk wel één en ander moeten overwinnen, voordat hij voor Jezus letterlijk en figuurlijk door de knieën ging en aan Jezus de vraag kon stellen: “Kom toch en leg uw hand op mijn dochter, en zij zal leven.” Jäirus’ liefde voor zijn kind en bovenal zijn geloof in de God van Israël, die bij machte is leven te geven, is zo groot, dat hij ervan overtuigd is dat Jezus aan zijn kind een nieuwe toekomst kan geven. Zonder een diepgravend geloofsonderzoek, zonder de motieven van de vader eerst nog eens door te lichten, gaat Jezus met hem mee. Zomaar zonder verder te vragen, gaat Jezus met een mens in nood mee. Hij laat hem niet alleen. Jezus is zijn metgezel op de weg van angst en hoop. Net als de herder uit psalm 23 gaat Jezus met hem mee: “Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis, ik zou nog voor geen onheil vrezen, Gij gaat naast mij, uw stok en staf, zij geven mij vertrouwen.” Het geloof van Jäirus staat in fel contrast met het ongeloof van “het volk”, met de fluitspelers en weklagers, de mensen die beroepshalve in de cultuur van die dagen met de dood te maken hadden. Zij weten het uit ervaring: dood is dood. Zij twijfelen niet aan de macht van de dood. De aanwezigheid van de dood maakt hen moedeloos. Zij kunnen het niet geloven, dat Jezus tegen de dood is opgewassen. Met de dood in hun midden, lachen zij Jezus, de levensbrenger, uit. Maar Jezus gaat de weg naar het leven consequent verder. Hij ziet het geloof en het vertrouwen dat Jäirus in Hem heeft. Jezus laat de twijfelaars het sterfhuis uitzetten en gaat met de ouders en de vertrouwde drie leerlingen de dodenkamer binnen. Hier toont Jezus zijn soevereiniteit tegenover de dood. In de ogen van Jezus is elke dood maar een slaap en met een enkel gebaar wekt Hij het kind ten leven. Wij moeten bij de dood niet zeggen: “Het heeft de Heer behaagd!” De Bijbel laat ons zien, dat God het welzijn van de mensen wil en niet hun ongeluk en niet de dood. Omdat de dood er is, weten we dat de wereld zoals wij die nu kennen nog onaf is, dat ze nog verlossing nodig heeft. Het bijbelse getuigenis is, dat het Christus is die alleen de dood kan overwinnen. En die overwinning noemen wij de verrijzenis.

In onze tijd leven wij nog in dezelfde situatie als Jäirus en de mensen van zijn dagen. De mensen weklagen en jammeren nog even hard over de dood als vroeger. Zo lijkt het er soms wel op dat alles wat wij lezen in de krant en zien op de t.v. verschrikking en dood is. Nog maar een paar weken geleden werden wij weer opgeschrikt door berichten uit het land van Jezus en Jäirus, waar mensen in die niet willen eindigende strijd tussen Israël en Palestijnen het leven van medemensen op bloedige wijze beëindigden. Voor de kust van Libië zijn afgelopen week weer tientallen bootvluchtelingen verdronken en noem maar op. In het afgelopen half jaar stond ik zelf diverse keren bij overledenen, waarvan sommigen mij persoonlijk zeer na waren. Kunnen wij nog spreken van hoop, als wij dat al-

les op ons laten inwerken? Voor ons schijnt de dood even onoverkomelijk als voor de beroepsklagers bij het huis van Jäirus. Veel mensen in onze westerse wereld denken dat er na de dood niets meer is. Anderen hopen dat er iets is, maar weten niet wat. En het zal zeker niet de meerderheid zijn, die durft hopen op een eeuwig leven in het licht en de vrede van God en in een nieuwe toekomst, waarin ons leven vernieuwd en gereinigd weer aan het licht wordt gebracht. In het aangezicht van de dood, de strenge, bittere dood, waar wij allemaal mee te maken krijgen, worden wij op deze zondag, op deze dag van de opstanding van Christus, dit kleine Pasen, opgeroepen te zien naar het geloof van Jäirus, naar het geloof van de kerk, die gemeenschap van vrouwen en mannen die op het spoor van Jäirus' geloof zijn verder gegaan. Als wij tegenover het gevaar van de dood staan, nodigt Jezus ons uit: "Vrees niet!" "Geloof!". Jezus vraagt geloof in zijn persoon. Mensen moeten in Hem durven geloven en op Hem vertrouwen. Ook als de situatie hopeloos lijkt en de dood op de loer ligt. Bij God is er altijd toekomst! Dat is de kern van het evangelie. Dat is ook de kern van wat wij straks zullen doen als mensen de handen worden opgelegd of de zalving van de zieken ontvangen. "Vrees niet, wees niet bang, bij God is er toekomst." God zegt "Ja" tot de mensen en dit jawoord kan zelfs door de dood niet worden verbroken.

Dat is de diepste kern van ons geloof. Wij zijn niet geboren bij toeval en wij sterven niet bij toeval. Het verdriet en het gemis die de dood bij ons opwekken, hoeven voor hen die geloven geen angst op te wekken, maar hoop op Jezus, die door zijn verrijzen uit de dood ook ons leven heeft willen herstellen. De afbeelding van de verrijzenis van Christus zoals die op de ikonen in de orthodoxe kerken van het oosten staat, is Christus die na zijn kruisdood neerdaalt in het rijk van de dood. Hij de gestorvene is echter de Levende, de overwinnaar van de macht van de dood. Hij staat op de vertrapte poorten van het dodenrijk en reikt zijn hand aan Adam en Eva, dat is aan de personificaties van iedere man en iedere vrouw, van u en van mij, en zegt: "Sta op!" Amen. Zo zij het, zo is het!